

פרק 8

הטיית האישור

אף אחד לא ביקש עזרה, זו הייתה הבעיה. כולם פשוט הסתובבו ודיברו, אכלו, או בהו בחלל בזמן שהוריהם ריכלו ביניהם. מסיבה מוזרה כלשהי, אף אחד לא ישב וקרא ספר, ולכן היא לא יכלה לשבת לידם ולשלוף את הספר שלה. ואפילו כשהיא אזרה אומץ והתיישרה כדי להמשיך את קריאתה השלישית ב"הוגוורטס: תולדות", לא נראה שמישהו רצה לשבת לידה.

חוץ מלעזור לאנשים בשיעורי הבית, או בכל דבר אחר, היא לא ממש ידעה איך להכיר אנשים. היא לא **הרגישה** שהיא אדם ביישן. היא חשבה על עצמה כעל מישהי שלוקחת את העניינים לידיים. ועם זאת, משום מה, אם אף אחד לא פנה אליה בבקשה כמו "אני לא זוכר איך עושים חילוק ארוך" היה לה פשוט **מבין מדי** לגשת למישהו ולומר... מה? היא מעולם לא הצליחה לגלות מה היא אמורה לומר. ואין דף הוראות סטנדרטי למצבים כאלה, שזה מגוחך. כל העניין הזה של להכיר אנשים מעולם לא נראה לה הגיוני. למה כל האחריות צריכה ליפול **עליה** אם יש שני אנשים המעורבים בדבר? למה מבוגרים אף פעם אינם עוזרים? היא הייתה רוצה שאיזו ילדה פשוט תיגש **אליה** ותגיד, "הרמיוני, המורה אמרה לי להיות חברה שלך."

אבל שלא יהיה כל ספק – הרמיוני גריינג'ר, שישבה לבדה ביום הראשון של הלימודים באחד התאים הפנויים המעטים בקרון האחרון של הרכבת כשדלת תאה פתוחה למקרה שמישהו ירצה לדבר איתה מסיבה כלשהי, **לא** הייתה עצובה, בודדה, עגמומית, מדוכאת, מיואשת, או אובססיבית לגבי הבעיות שלה. למעשה, היא קראה את "**הוגוורטס: תולדות**" בפעם השלישית ונהנתה מכך למדי, ורק פינה קטנה בנפשה מחתה על חוסר ההיגיון הכללי של העולם.

אולם אז נשמע צליל פתיחתה של דלת פנימית ברכבת ואחריו צעדים ורחשי זחילה מוזרים שהגיעו מהמסדרון. הרמיוני הניחה בצד את "**הוגוורטס: תולדות**", קמה והציצה מתוך התא – רק למקרה שמישהו זקוק לעזרה – וראתה ילד צעיר בגלימות קוסם, כנראה תלמיד שנה ראשונה או שנייה לפי גובהו, שנראה די מטופש בצעיף שעטף את ראשו. תיבה קטנה עמדה על הרצפה לידו. בעודה צופה בו הוא דפק על דלת של תא אחר ואמר בקול מעומעם מעט, בגלל הצעיף, "סליחה רגע, אני יכול לשאול שאלה זריזה?"

היא לא שמעה את התשובה מתוך התא, אבל אחרי שהילד פתח את הדלת, היה נדמה לה ששמעה אותו אומר – אלא אם טעתה איכשהו – "מישהו כאן מכיר את שמות ששת הקווארקים או יודע איפה אני יכול למצוא תלמידת שנה ראשונה בשם הרמיוני גריינג'ר?"

אחרי שהילד סגר את דלת התא ההוא שאלה הרמיוני, "אני יכולה לעזור לך במשהו?"

הפנים המצועפות פנו להתבונן בה והקול אמר, "רק אם את יכולה לנקוב בשמות ששת הקווארקים או לומר לי היכן אוכל למצוא את הרמיוני גריינג'ר."

"למעלה, למטה, מוזר, קסום, אמת, יופי, ולמה אתה מחפש אותה?"

היה קשה לראות מהמרחק הזה, אבל היה נדמה לה שהבחינה בחיוך רחב מתחת לצעיף. "אה, אז **את** תלמידת השנה הראשונה ששמה הרמיוני גריינג'ר", אמר הקול הצעיר והמעומעם. "ועוד ברכבת

להוגוורטס. "הילד החל ללכת לעברה ולעבר התא שלה, והתיבה שלו הזדחלה בעקבותיו. "בעיקרון, כל מה שהייתי צריך לעשות הוא **לחפש** אותך, אבל נראה לי סביר שאני אמור לדבר איתך או להזמין אותך להצטרף לחבורה שלי או לקבל ממך חפץ קסם שהכרחי לעלילה או לגלות שטירת הוגוורטס נבנתה על חורבותיו של מקדש עתיק או משהו. דמות שחקן או דמות בלי שחקן, זאת השאלה?"

הרמיוני פתחה את פיה כדי לענות, אבל היא לא הצליחה לחשוב על אף תשובה **אפשרית** ל... דבר הלא ברור שהיא שמעה כרגע. בתוך כך הילד ניגש אליה, הציץ לתוך התא, הנהן בסיפוק והתיישב על הספסל שמולה. התיבה שלו מיהרה להיכנס אחריו, שילשה את גודלה והתכרבלה ליד התיבה שלה באופן מטריד ביותר.

"שבי בבקשה," אמר הילד, "ואנא סגרי את הדלת אחרייך, אם לא אכפת לך. אל תדאגי, אני לא נושך אף אחד שלא נושך אותי קודם." הוא כבר התחיל להסיר את הצעיף מראשו.

הרמיזה שהיא **מפחדת** ממנו גרמה לידה לטרוק את הדלת, שהתנגשה בקיר חזק מהדרוש. היא הסתובבה אליו וראתה פנים צעירות עם עיניים ירוקות בורקות וצוחקות וצללקת אכזרית בצבע אדום כהה באמצע מצחו שהזכירה לה משהו ששכן בירכתי מוחה, אבל כרגע היו לה דברים חשובים יותר לחשוב עליהם. "לא אמרתי שאני הרמיוני גריינג'ר!"

"לא **אמרתי** שאמרת שאת הרמיוני גריינג'ר, רק אמרתי שאת הרמיוני גריינג'ר. אם את שואלת איך אני יודע, זה כי אני יודע הכול. ערב טוב, גבירתי ורבותיי, שמי הוא הארי ג'יימס פוטר-אוואנס-ורס או הארי פוטר בקיצור. אני יודע **שלך** זה בטח לא אומר שום דבר, לשם שינוי –"

מוחה של הרמיוני עשה סוף-סוף את הקישור: הצלקת שעל מצחו, שצורתה כצורת ברק. "הארי פוטר! אתה מופיע ב'היסטוריה המודרנית של הקסם' וגם ב'עלייתם ונפילתם של כוחות האופל' וב'אירועים חשובים בקוסמות של המאה העשרים'." זו הייתה הפעם הראשונה בחייה שהיא **פגשה** מישהו שמופיע ב**ספר**. זו הייתה תחושה מוזרה למדי.

הילד מצמץ שלוש פעמים. "אני מופיע ב**ספרים**? רגע, ברור שאני מופיע בספרים... איזו מחשבה מוזרה."

"מה, לא ידעת? אני במקומך הייתי מבררת כל מה שרק אפשר."

הילד דיבר ביובש. "העלמה גריינג'ר, עברו פחות משבעים ושתיים שעות מאז שביקרתי בסמטת דיאגון וגיליתי על מעלליי. העברתי את היומיים האחרונים בקניית ספרי מדע. **תאמיני לי** שאני מתכוון לברר כל מה שרק אפשר." הילד היסס. "מה באמת כתוב עליי בספרים?"

מוחה של הרמיוני גריינג'ר דפדף לאחור. היא לא ידעה שתיבחן על הספרים **האלה** ולכן קראה אותם רק פעם אחת, אבל זה היה רק לפני חודש ולפיכך החומר היה טרי במוחה. "אתה היחיד ששרד את הקללה ההורגת ולכן אתה נקרא הילד שנשאר בחיים. נולדת לג'יימס פוטר ולילי פוטר, לשעבר לילי אוואנס, ב-31 ביולי 1980. ב-31 באוקטובר 1981 אדון האופל שאין לנקוב בשמו, אם כי אני לא יודעת למה, תקף את ביתכם. מצאו אותך בחיים בחורבות בית הורייך, עם הצלקת על המצח, ליד גופתו החרוכה של אתה יודע מי. הכושף הראשי אלבוס פרסיבל וולפריק בריאן דמבלדור החביא אותך איפשהו, אף אחד לא יודע איפה. 'עלייתם ונפילתם של כוחות האופל' טוען ששרדת בגלל אהבתה של אמך ושהצלקת שלך מכילה את כל כוח הקסם של אדון האופל ושהקנטאורים פוחדים ממך, אבל 'אירועים חשובים בקוסמות של המאה העשרים'

לא מזכיר שום דבר כזה ו'ההיסטוריה המודרנית של הקסם' מזהיר שקיימות עליך הרבה תיאוריות מופרכות."

פיו של הילד היה פעור בתדהמה. "מישהו אמר לך לחכות להארי פוטר על הרכבת להוגוורטס או משהו כזה?"

"לא," אמרה הרמיוני. "מי סיפר לך עליו?"

"פרופסור מקגונגל, ונראה לי שאני מבין למה. יש לך זיכרון צילומי, הרמיוני?"

הרמיוני הנידה בראשה לשלילה. "הוא לא צילומי. תמיד רציתי שהוא יהיה, אבל הייתי צריכה לקרוא את ספרי הלימוד שלי חמש פעמים כדי לשנן את כולם."

"באמת?" אמר הילד בקול חנוק מעט. "אני מקווה שלא אכפת לך אם אבחן את דברייך – זה לא שאני לא מאמין לך, אבל כמו שאומרים, 'כבדהו וחשדהו'. אין טעם לתהות אם אתה יכול פשוט לערוך את הניסוי."

הרמיוני חייכה, בזחיות מה. היא כל כך אהבה מבחנים. "בבקשה."

הילד הכניס יד לנרתיק החגור למותניו ואמר, "מרקחות ושיקויי קסם מאת ארסניוס מיליליטר". כשהוציא את ידו הוא החזיק את הספר שבשמו נקב.

בן רגע רצתה הרמיוני נרתיק כזה יותר משרצתה דבר כלשהו אי פעם.

הילד פתח את הספר במקום אקראי והרכין אליו את ראשו. "אם את מכינה **שמן חדות** –"

"אני יכולה **לראות** את העמוד הזה מפה, אתה יודע!"

הילד הטה את הספר כך שלא תוכל לראות את הדפים ודפדף שוב. "אם את מכינה **שיקוי של טיפוס העכביש**, מה יהיה המרכיב הבא שתוסיפי אחרי משי אקרומנטולה?"

"אחרי הכנסת המשי, המתן עד שהשיקוי יהיה בגוון המדויק של שמי שחר נטולי עננים, שמונה מעלות מהאופק ושמונה דקות לפני שקצה השמש נגלה לעין. ערבב שמונה פעמים כנגד כיוון השעון ופעם אחת עם כיוון השעון ואז הוסף שמונה קורטובי בוג'י חד-קרן."

הילד סגר את הספר בחבטה והכניס אותו בחזרה לנרתיק, שבלע אותו בקול גיהוק קטן. "מעניין מאוד! אני רוצה להציע לך הצעה, העלמה גריינג'ר."

"הצעה?" אמרה הרמיוני בחשדנות. ילדות לא אמורות להקשיב להצעות.

בנקודה זו הבינה הרמיוני מה הדבר האחר – טוב, אחד הדברים האחרים – שהיה מוזר בנוגע לילד הזה. מתברר שאנשים **שמופיעים** בספרים באמת **נשמעים** כמו ספרים כשהם מדברים. הייתה זו תגלית מפתיעה למדי.

הילד הכניס יד לתוך הנרתיק שלו ואמר, "פחית משקה" ושלף עצם גלילי בצבע ירוק עז. הוא הושיט לה אותו ואמר, "אני יכול להציע לך משהו לשתות?"

הרמיוני קיבלה את המשקה התוסס בנימוס. היא באמת הייתה קצת צמאה עכשיו. "תודה רבה," אמרה הרמיוני בזמן שפתחה את הלשונית. "זו הייתה ההצעה שלך?"

הילד השתעל. "לא," הוא אמר. ברגע שהרמיוני החלה לשתות, הוא אמר, "אני רוצה שתעזרי לי להשתלט על היקום."

הרמיוני סיימה לשתות והניחה את הפחית מידה. "לא, תודה. אני לא מרושעת."

הילד הביט בה בהפתעה, כאילו ציפה לתשובה אחרת. "טוב, דיברתי בצורה קצת נמלצת," הוא אמר. "במובן של הפרויקט הבייקוניאני, הכוונה, לא במובן של כוח פוליטי. 'היכולת להשפיע על כל הדברים הקיימים' וכולי. אני רוצה לערוך ניסויים על לחשים, להבין את החוקיות של הקסם ולהכניס אותו לתחום המדע, למזג את עולם הקוסמים ועולם המוגלגים, להעלות את רמת החיים של כל תושבי כדור הארץ, להקיף את האנושות כמה מאות שנים קדימה, לגלות את הסוד לחיי נצח, ליישב את מערכת השמש, לחקור את הגלקסיה, והכי חשוב, להבין מה לעזאזל קורה כאן, כי כל זה בלתי אפשרי בעליל."

זה נשמע קצת יותר מעניין. "ו...?"

הילד בהה בה בתדהמה. "ז...? זה לא מספיק?"

"ומה אתה רוצה ממני?" אמרה הרמיוני.

"אני רוצה שתעזרי לי לערוך את המחקר, כמובן. עם הזיכרון האנציקלופדי שלך והאינטליגנציה והרציונליות שלי, נסיים את הפרויקט הבייקוניאני צ'יק צ'ק, כשב'צ'יק צ'ק' אני מתכוון לשלושים וחמש שנה לפחות, ככל הנראה."

הילד הזה התחיל לעצבן את הרמיוני. "עוד לא ראיתי אותך עושה שום דבר אינטליגנטי. אולי אני אתן לך לעזור לי עם המחקר שלי."

דממת מה השתררה בתא.

"אז את מבקשת ממני להפגין את האינטליגנציה שלי," אמר הילד לאחר שתיקה ארוכה.

הרמיוני הנהנה.

"אני מזהיר אותך שמסוכן לקרוא תיגר על התושייה שלי, והיא נוטה להפוך את החיים להרבה יותר סוריאליסטיים."

"אני עדיין לא מתרשמת," אמרה הרמיוני. היא חזרה והרימה אל שפתיה מבלי משים את פחית המשקה הירוק.

"טוב, אולי זה ירשים אותך," אמר הילד. הוא רכן קדימה ונתן בה מבט חודר. "ערכתי כבר כמה ניסויים וגיליתי שאני לא צריך את השרביט. אני יכול לעשות מה שאני רוצה בהקשת אצבעות פשוטה."

זה קרה בדיוק כשהרמיוני בלעה, והיא נחנקה והשתעלה ופלטה את הנוזל הירוק.

היישר על הגלימות החדשות שלה, ביום הראשון ללימודים.

הרמיוני ממש צרחה. זה היה צליל גבוה שנשמע כמו אזעקת טילים בתא הסגור. **"אוי, לא! הבגדים שלי!"**

"בלי פניקה!" אמר הילד. **"אני יכול לסדר את זה. הנה, תראי!"** הוא הרים את ידו והקיש באצבעותיו.

"אתה –" ואז היא השפילה מבט אל גלימותיה.

הנוזל הירוק עדיין היה שם, אבל כבר בעודה מסתכלת הוא החל להתפוגג ולדהות, ובתוך כמה רגעים היה זה כאילו היא לא שפכה על עצמה דבר.

הרמיוני בהתה בילד, שעטה על פרצופו חיוך זחוח למדי.

קסם אילם נטול שרביט! **בגילוי?** כשהוא קיבל את ספרי הלימוד שלו רק לפני **שלושה ימים?**

ואז היא נזכרה במה שקראה, נשימתה נעתקה והיא נרתעה ממנו בבהלה. **כל כוח הקסם של אדון האופל! בצלקת שלו!**

היא נעמדה במהירות על רגליה. **"אני... אני..."** אני צריכה ללכת לשירותים, חכה כאן רגע – היא חייבת למצוא מבוגרים. היא חייבת לומר להם –

חיוכו של הילד נמוג. **"זה היה רק טריק, הרמיוני. אני מצטער. לא התכוונתי להפחיד אותך."**

ידה קפאה על ידית הדלת. **"טריק?"**

"כן," אמר הילד. **"ביקשת ממני להפגין את האינטליגנציה שלי. אז עשיתי משהו שנראה בלתי אפשרי, שזאת תמיד דרך טובה להשוויץ. אני לא באמת יכול לעשות מה שאני רוצה בהקשת אצבעות."** הילד השתק. **"לפחות לא נראה לי שאני יכול, מעולם לא ערכתי ניסוי כדי לבחון את ההשערה."** הילד הרים את ידו והקיש שוב באצבעותיו. **"לא, אין בננה."**

הרמיוני מעולם לא הייתה מבולבלת יותר מאשר ברגע זה.

בתגובה להבעת פניה חייך עכשיו הילד שוב. **"הזהרתי"** אותך שקריאת תיגר על התושייה שלי נוטה להפוך את החיים לסוריאליסטיים. תזכרי את זה בפעם הבאה שאני מזהיר אותך מפני משהו."

"אבל... אבל..." גמגמה הרמיוני. **"אבל מה כן עשית, אם כך?"**

פניו של הילד עטו ארשת בוחנת ושוקלת שבמותה לא ראתה מעולם על פניו של ילד בגילה. **"את חושבת שיש לך את מה שדרוש כדי להיות מדענית בזכות עצמך, עם או בלי עזרתי? אז בואי נראה אותך חוקרת תופעה מבלבלת."**

"אני..." המוח של הרמיוני התרוקן לרגע. היא אהבה מבחנים אבל מעולם לא היה לה מבחן **כה**. היא ניסתה בקדחתנות להיזכר בכל דבר שקראה על מה שמדענים אמורים לעשות. המוח שלה דילג על הילוך, חרק ואז ירק את ההוראות לפרויקט מחקר מדעי:

שלב 1: נסח השערה.

שלב 2: ערוך ניסוי כדי לבחון את השערתך.

שלב 3: מדוד את התוצאות.

שלב 4: הכן כרזה מבריסטול.

שלב 1 היה ניסוח השערה. כלומר, ניסיון לחשוב על משהו **שהיה יכול** להתרחש זה עתה. "אוקיי. ההשערה שלי היא שהטלת לחש על הגלימות שלי כדי שכל מה שיישפך עליהן ייעלם."

"אוקיי," אמר הילד, "זו התשובה שלך?"

ההלם הלך והתפוגג ומוחה של הרמיוני החל לחזור לעבודה סדירה. "רגע, זה לא יכול להיות. לא ראיתי אותך נוגע בשרביט שלך או אומר מילות קסם, אז איך היית יכול להטיל לחש?"

הילד המתין בהבעה ניטרלית.

"אבל נניח שכל הגלימות הגיעו מהחנות **מראש** עם לחש שדואג שהן יישארו נקיות, שזה רעיון די טוב ללחש לגלימות. גילית את זה כששפכת משהו **עלעצמך** מוקדם יותר."

עכשיו גבותיו של הילד התרוממו. "האם **זו** התשובה שלך?"

"לא, עוד לא עשיתי את שלב 2, 'בצע ניסוי כדי לבחון את השערתך'."

הילד סגר שוב את פיו והחל לחייך.

הרמיוני הביטה בפחית המשקה, שאותה היא הניחה אוטומטית במחזיק הכוסות שליד החלון. היא לקחה אותה, הביטה פנימה וגילתה שהפחית עדיין מלאה בערך עד השליש.

"טוב," אמרה הרמיוני, "הניסוי שאני רוצה לעשות הוא לשפוך את זה על הגלימות שלי ולראות מה יקרה והניבוי שלי הוא שהכתם ייעלם. רק שאם זה **לא** יעבוד, הגלימות שלי יהיו מלוכלכות ואני לא רוצה שזה יקרה."

"נסי על שלי," אמר הילד, "ככה לא תצטרכי לדאוג שהגלימות שלך יתלכלכו."

"אבל –" אמרה הרמיוני. משהו בצורת החשיבה הזאת היה **שגוי** אבל היא לא הצליחה לשים עליו את האצבע.

"יש בתיבה שלי גלימות להחלפה," אמר הילד.

"אבל אין לך איפה להחליף בגדים," התנגדה הרמיוני. ואז היא חשבה שוב. "אם כי אני יכולה לצאת ולסגור את הדלת –"

"יש בתיבה שלי גם מקום להחליף בגדים."

הרמיוני הביטה בתיבה שלו והחלה לחשוד שהיא הרבה יותר מיוחדת משלה.

"בסדר", אמרה הרמיוני, "אם אתה אומר," ואז שפכה בזהירות מעט נוזל ירוק על אחת מפינות גלימותיו של הילד. ואז היא בהתה בה וניסתה להיזכר כמה זמן לקח לנוזל המקורי להיעלם...

והכתם הירוק נעלם!

הרמיוני פלטה אנחת רווחה, לא מעט מכיוון שמשמעות הדבר הייתה שהיא אינה צריכה להתמודד עם כל כוחו של אדון האופל.

טוב, שלב 3 היה מדידת התוצאות, אבל במקרה הזה היא פשוט ראתה שהכתם נעלם. והיא האמינה שהיא יכולה לדלג על שלב 4 ולוותר על הכנת כרזה. "התשובה שלי היא שעל הגלימות מוטל לחש שדואג שהן יישארו נקיות."

"לא בדיוק," אמר הילד.

הרמיוני הרגישה צביטה של אכזבה. היא ממש רצתה **לא** להרגיש ככה. הילד לא היה מורה, אבל זה עדיין היה מבחן והיא ענתה תשובה שגויה והחוויה הזאת תמיד הייתה קצת כמו אגרוף בבטן.

(העובדה שהיא מעולם לא נתנה לזה לעצור אותה, או אפילו לפגוע באהבתה למבחנים, אמרה כמעט הכול על הרמיוני גריינג'ר.)

"הדבר העצוב הוא," אמר הילד, "שכנראה עשית את כל מה שהספר אמר לך לעשות. ניבאת מודל שיבדיל בין שני המקרים – האם הגלימה מכושפת או לא – ובחנת אותו. דחית את השערת האפס, שהגלימה לא מכושפת. אבל אלא אם קוראים את הספרים הממש ממש טובים, לא לומדים איך לעסוק במדע **כמו שצריך**. לא טוב מספיק כדי **באמת** להגיע לתשובה הנכונה, הכוונה, ולא כדי שתם לחלוב עוד פרסום של מאמר, כמו שאבא שלי תמיד מתלונן שקורה. אז אם תתני לי לנסות להסביר – בלי לגלות את התשובה – במה טעית הפעם, אני אתן לך עוד הזדמנות."

היא החלה לסלוד מהנימה המתנשאת להפליא שלו, כשהוא בסך הכול עוד ילד בן אחת-עשרה, בדיוק כמוה, אבל זה לא היה חשוב כמו לגלות במה טעתה. "אוקיי."

הבעתו של הילד נעשתה מרוכזת יותר. "זה משחק שמבוסס על ניסוי מפורסם שנקרא משימת ה-6-4-2, וככה זה עובד: יש לי **כלל** – שידוע לי, אבל לא לך – שמתאים לשלוש מסוימות של מספרים, אבל לא לאחרות. 2-4-6 היא דוגמה אחת לשלושה שמתאימה לכלל. למעשה... תני לי לכתוב את הכלל, רק כדי שתדעי שהוא כלל קבוע, ולקפל את הפתק ולתת לך אותו. בבקשה אל תסתכלי, כי אני מסיק ממה שקרה קודם שאת יודעת לקרוא הפוך."

הילד אמר לנרתיק שלו, "נייר" ו"עיפרון מכני", והיא עצמה את עיניה בחוזקה בזמן שהוא כתב.

"הנה," אמר הילד, שהחזיק כעת בידו פיסת נייר מקופלת היטב. "שימי את זה בכיס שלך." היא עשתה כדבריו.

"הדרך שבה המשחק הזה עובד", אמר הילד, "היא שאת נותנת לי שלשה של מספרים ואני אומר לך 'כן' אם היא מתאימה לכלל הזה ו'לא' אם היא לא מתאימה לו. אני הטבע, הכלל הוא אחד מהחוקים שלי ואת חוקרת אותי. את כבר יודעת שהתשובה לשלשה 2-4-6 היא 'כן'. אחרי שאת מבצעת את כל הבדיקות הנוספות שאת רוצה – שואלת על כמה שלשות שאת רואה לנכון – את מפסיקה ומנחשת את הכלל, ואז את יכולה לפתוח את הפתק ולראות אם הצלחת. את מבינה את המשחק?"

"כמובן", אמרה הרמיוני.

"קדימה."

"4-6-8". אמרה הרמיוני.

"כן", אמר הילד.

"10-12-14". אמרה הרמיוני.

"כן", אמר הילד.

הרמיוני ניסתה לאמץ את מוחה עוד קצת, כי נראה לה שערכה כבר את כל הבדיקות הדרושות לה, אבל הרי זה לא יכול להיות קל עד כדי כך, נכון?

"5-3-1".

"כן."

"מינוס 3, מינוס 1, פלוס 1".

"כן."

הרמיוני לא יכלה לחשוב מה עוד אפשר לעשות. "הכלל הוא שהמספרים חייבים לגדול כל פעם בשתיים."

"ונניח שאספר לך", אמר הילד, "שהמבחן הזה קשה יותר ממה שהוא נראה ושרק 20% מהמבוגרים מצליחים בו."

הרמיוני קימטה את מצחה. מה היא פספסה? ואז, לפתע, היא חשבה על בדיקה שהיא עדיין צריכה לעשות.

"8-5-2!" היא אמרה בשמחת ניצחון.

"כן."

"10-20-30!"

"כן."

"התשובה האמיתית היא שהמספרים חייבים לגדול **באותה כמות** כל פעם. זה לא חייב להיות 2."

"בסדר גמור, " אמר הילד, "תוציאי את הפתק ותבדקי אם הצלחת."

הרמיוני הוציאה את הפתק מכיסה ופרשה אותו.

שלושה מספרים ממשיים בסדר עולה, מהקטן לגדול.

פיה של הרמיוני נפער. הייתה לה תחושה ברורה שנעשה לה עוול גדול, שהילד הוא שקרן מלוכלך ושפל, אבל כשניסתה להיזכר במהלך הדברים היא לא הצליחה לחשוב על אף תשובה שגויה שהוא נתן.

"מה שהרגע גילית נקרא 'הטיית האישור', " אמר הילד. "היה לך כלל בראש, והמשכת לחשוב על שלשות שיגרמו לכלל לומר 'כן'. אבל לא ניסית לבדוק שום שלשה שתגרום לכלל לומר 'לא'. למעשה לא קיבלת **אף** 'לא', אז הכלל היה יכול להיות באותה מידה 'כל שלושה מספרים'. זה קצת דומה לאופן שבו אנשים מדמיינים ניסויים שיכולים לאשר את ההשערות שלהם במקום לנסות לדמיין ניסויים שיכולים להפריך אותן – זו לא בדיוק אותה טעות, אבל זה דומה מאוד. את חייבת ללמוד להסתכל על הצד השלילי של הדברים, להביט לתוך האפלה. כשמבצעים את הניסוי הזה, רק 20% מהמבוגרים מגיעים לתשובה הנכונה. והרבה מהאחרים ממציאים השערות מורכבות להחריד ומאמינים בתשובות השגויות שלהם בביטחון רב מכיוון שהם ביצעו כל כך הרבה ניסויים והכול יצא כמו שהם ציפו."

"אז מה את אומרת, " אמר הילד, "את רוצה לנסות שוב לפתור את הבעיה המקורית?"

עיניו היו עכשיו דרוכות, כאילו זה המבחן **האמיתי**.

הרמיוני עצמה את עיניה וניסתה להתרכז. היא הזיעה מתחת לגלימות שלה. הייתה לה הרגשה מוזרה שהיא נדרשת לחשיבה מאומצת יותר משנדרשה אי פעם במבחן, אולי אפילו שזאת הפעם **הראשונה** שהיא בכלל נדרשת לחשוב במבחן.

אילו עוד ניסויים היא יכולה לעשות? הייתה לה צפרדע שוקולד. אולי היא יכולה לשפשף אותה בגלימות ולראות אם **הכתם מזה** ייעלם? אבל זאת עדיין לא הייתה מחשבה מהסוג השלילי והמפותל שהילד ציפה לו. כאילו היא עדיין מצפה ל"כן" אם הכתם מצפרדע השוקולד ייעלם במקום לצפות ל"לא".

אז... לפי ההשערה שלה... באילו מקרים המשקה אמור... **לא** להיעלם?

"יש לי רעיון לניסוי, " אמרה הרמיוני. "אני רוצה לשפוך קצת מהמשקה על הרצפה ולראות אם הוא **לא** ייעלם. יש לך מגבות נייר בנרתיק שלך, כדי שאוכל לנקות את הכתם אם זה לא יעבוד?"

"יש לי מפיות, " אמר הילד. הבעת פניו עדיין נראתה ניטרלית.

הרמיוני לקחה את הפחית ושפכה כמות קטנה של משקה על הרצפה.

כעבור כמה שניות הוא נעלם.

ואז ההבנה הכתה בה והיא רצתה לבעוט בעצמה. "ברור! **אתה** נתת לי את הפחית הזאת! לא הגלימה היא שמכושפת, זה היה המשקה מההתחלה!"

הילד נעמד על רגליו וקד ברשמיות. הוא חיך עכשיו חיוך רחב. "אם כן... האם אני יכול לעזור לך במחקר שלך, הרמיוני גרינג'ר?"

"אני, אמממ..." הרמיוני עדיין הרגישה שטופת אופוריה, אבל היא לא ידעה בדיוק איך לענות לשאלה הזאת.

נקישה חלשה, מהוססת ודי **מסויגת** קטעה את שיחתם.

הילד הסתובב והביט מחוץ לחלון, ואמר, "אני לא לובש את הצעיף שלי, אז את יכולה לבדוק מי זה?"

זה היה הרגע שבו הבינה הרמיוני למה הילד – לא, הילד שנשאר בחיים, הארי פוטר – לבש את הצעיף על ראשו מלכתחילה והרגישה קצת מטופשת שלא הבינה זאת קודם. זה היה קצת מוזר, למען האמת, מכיוון שנראה לה הגיוני שהארי פוטר יכריז בגאווה על זהותו; ואז עלתה בה המחשבה שאולי הוא בעצם ביישן יותר מכפי שהוא נראה.

כשהרמיוני פתחה את הדלת, קידם את פניה ילד רועד שנראה בדיוק כמו שהנקישה שלו נשמעה.

"סליחה," אמר הילד בקול קטנטן, "אני נוויל לונגבוטום. אני מחפש את הקרפד שלי. אני... אני לא מצליח למצוא אותו בשום מקום בקרון הזה... ראית אולי את הקרפד שלי?"

"לא," אמרה הרמיוני, ואז הדחף שלה לעזור נכנס להילוך גבוה. "בדקת בכל התאים האחרים?"

"כן," לחש הילד.

"אז פשוט נצטרך לבדוק בכל הקרונות האחרים," אמרה הרמיוני נמרצות. "אני אעזור לך. קוראים לי הרמיוני גרינג'ר, דרך אגב."

הילד נראה כאילו הוא עומד להתעלף מרוב הכרת תודה.

"רק רגע," הגיע קולו של הילד **האחר** – הארי פוטר. "אני לא בטוח שזאת הדרך הכי טובה לעשות את זה."

למשמע הדברים נראה נוויל כאילו הוא עלול לבכות, והרמיוני הסתובבה בנעס. אם הארי פוטר הוא אדם מהסוג שמובן לנטוש ילד קטן רק כי הוא לא רוצה שיפריעו לו... "מה? למה לא?"

"אז ככה," אמר הארי פוטר, "בדיקה ידנית של כל הרכבת תיקח זמן רב ואנחנו עלולים לפספס את הקרפד בכל מקרה, ואם לא נמצא אותו עד שנגיע להוגוורטס, הוא יהיה בבעיה. אז הרבה יותר הגיוני שהוא ילך ישר לקרון הראשון, איפה שנמצאים המדריכים, ויבקש עזרה ממדריך. זה הדבר הראשון שאני עשיתי כשחיפשתי אותך, הרמיוני, אפילו שהם לא ידעו, בעצם. אבל אולי יש להם לחשים או חפצי קסם שיקלו מאוד על חיפוש קרפד. אנחנו רק מתחילים את השנה הראשונה."

זה... באמת היה מאוד הגיוני.

"אתה חושב שתוכל למצוא את קרון המדריכים בעצמך?" שאל הארי פוטר. "יש לי סיבות משל עצמי לא לרצות להראות את הפנים שלי יותר מדי."

לפתע השתנק נוויל ולקח צעד אחורה. "אני זוכר את הקול שלך! אתה אחד מאדוני התוהו! **אתה זה שנתן לי שוקולד!**"

מה? מה מה מה מה?

הארי פוטר הפנה את ראשו מהחלון וקם בדרמטיות. "**אני מוחה!**" הוא אמר, קולו מלא התמרמרות. "האם אני נראה כמו נבל מהסוג שייתן לילד ממתקים?"

עיניו של נוויל נפערו. "**אתה** הארי פוטר? הארי פוטר **המפורסם**? **אתה?**"

"לא, אני סתם עוד הארי פוטר, יש שלושה ממני על הרכבת –"

נוויל פלט צווחה קטנה וברח. לרגע נשמעה טפיפת רגליים מבוהלת ואז צליל של דלת קרון נפתחת ונסגרת.

הרמיוני צנחה על הספסל שלה. הארי פוטר סגר את הדלת והתיישב לידה.

"אתה יכול להסביר לי בבקשה מה קורה פה?" אמרה הרמיוני בקול חלוש. היא תהתה אם שהייה בחברתו של הארי פוטר משמעה בלבול תמידי.

"אה, טוב, מה שקרה זה שפרד וג'ורג' ואני ראינו את הילד הקטן והמסכן הזה בתחנת הרכבת – האישה שלידו הלכה לכמה דקות והוא נראה ממש מפוחד, כאילו הוא בטוח שתכף יתנפלו עליו אוכלי מוות או משהו. והרי נהוג לומר שהפחד הרבה פעמים גרוע יותר מהדבר עצמו, אז חשבתי לעצמי שהוא מישו שממש יכול לצאת מורווח מלראות את הסיוט הכי גרוע שלו מתגשם ולגלות שזה לא נורא כמו שהוא חושב –"

הרמיוני ירבה ובהתה בו בפה פעור.

"– ופרד וג'ורג' מצאו איזה לחש שהפך את הצעיפים שעל הפנים שלנו לכהים ומטושטשים, כאילו אנחנו מלכים אל-מתים ואלה תכריכי הקבורה שלנו –"

היא לא אהבה את הכיוון שאליו הסיפור התקדם.

"– ואחרי שסיימנו לתת לו את הממתקים שקניתי, היינו כזה, 'בואו ניתן לו קצת כסף! הא הא הא! קח כמה גוזים, ילד! קח חרמש כסף!' ורקדנו סביבו וצחקנו צחוק מרושע וכך הלאה. אני חושב שהיו שם כמה אנשים שרצו בהתחלה להתערב, אבל אדישות הצופה מהצד עיכבה אותם לפחות עד שהם ראו מה אנחנו עושים, ואז הם היו לדעתי מבולבלים מכדי לעשות משהו. בסוף הוא אמר במין לחישה קטנטונת כזאת 'לכו מפה', אז שלושתנו צרחנו וברחנו כשאנחנו צווחים שהאור שורף אותנו. נקווה שהוא כבר לא יפחד כל כך מבריונות בעתיד. לדבר כזה קוראים טיפול בחשיפה, אגב."

אוקיי, היא לא ניחשה נכון לאן כל זה מתקדם.

אש הכעס כנגד עוולות העולם שהייתה אחד מהכוחות המניעים העיקריים של הרמיוני התעוררה לחיים, אפילו שמשוהו בה כן הצליח פחות או יותר להבין מה הוא ניסה לעשות. "זה נורא! **אתה** נורא! נוויל המסכן! מה שעשית היה **אכזרי!**"

"אני חושב שהמילה שאת מחפשת היא **מהנה**, ובכל מקרה את שואלת את השאלה הלא נכונה. השאלה היא האם זה הועיל יותר משהזיק או הזיק יותר משהועיל? אם יש לך טיעונים לתרום לשאלה **הזאת** אני אשמח לשמוע אותם, אבל לא אתייחס לשום ביקורת אחרת עד שנענה עליה. אני בהחלט מסכים שהמעשה שעשיתי **נראה** נורא ובריוני ואכזרי, מכיוון שהוא כלל ילד קטן ומפוחד וכן הלאה, אבל זה ממש לא העניין העיקרי, נכון? לדבר הזה קוראים **תוצאותיות**, דרך אגב. זה אומר שהתשובה לשאלה האם מעשה הוא טוב או רע אינה נקבעת לפי כמה רע או אכזרי או מרושע הוא **נראה**. השאלה היחידה היא איך זה יצא בסוף – מהן התוצאות."

הרמיוני פתחה את פיה כדי לומר משוהו ממש **צורב** אבל למרבה הצער נראה שהיא שכחה שהיא צריכה לחשוב על משוהו לפני שהיא פותחת את הפה. הדבר היחיד שהיא הצליחה לחשוב עליו היה, "מה אם יהיו לו סיוטים?"

"אם לומר את האמת, לא נראה לי שהוא היה זקוק לעזרתנו בנושא, ואם במקום הסיוטים הרגילים שלו יהיו לו סיוטים דווקא על **זה**, אז אלו יהיו סיוטים שכוללים מפלצות איומות שנותנות שוקולד, וזאת די כל הפואנטה."

המוח של הרמיוני המשיך לקרטע בבלבול בכל פעם שהיא ניסתה לבעוס כמו שצריך. "החיים שלך תמיד כאלה מוזרים?" היא אמרה לבסוף.

פניו של הארי זרחו מרוב גאווה. "אני **עושה** אותם כאלה מוזרים. את מסתכלת על תוצר של הרבה עבודה קשה ומאומצת."

"ובכן..." התחילה הרמיוני לומר ואז השתתקה במבוכה.

"ובכן", אמר הארי פוטר, "עד כמה בדיוק את מתמצאת במדע? אני יודע חדו"א וקצת תורת הסתברות בייסיאנית ותורת ההחלטות והרבה מדע קוגניטיבי וקראתי את ה'הרצאות של פיינמן' (או לפחות את הכרך הראשון) ואת 'שיפוט בתנאי חוסר ודאות: היוריסטיקות והטיות' ואת 'שפה במחשבה ובפעולה' ואת 'השפעה: מדע ופרקטיקה' ואת 'בחירה רציונלית בעולם של אי-ודאות' ואת 'גדל, אשר, באך' ואת 'צעד אחד נוסף' ואת –"

הבוחן ובוחן הנגד שבאו בעקבות זאת נמשכו כמה דקות לפני שנקישה ביישנית נוספת קטעה אותם. "כן?" אמרו היא והארי פוטר כמעט בו זמנית, והדלת נפתחה ומאחוריה התגלה נוויל לונגבוטום.

נוויל באמת בכה עכשיו. "הלכתי לקרון הראשון ומצאתי מ... מדריך אבל הוא אמ... מר לי שלא אמורים להטריד את המדריכים עם שטויות כמו קרפדים אב... בודים."

פניו של הילד שנשאר בחיים השתנו. שפתיו נמתחו לכדי פס דק. כשדיבר היה קולו קר וקודר. "מה היו הצבעים שלו? ירוק וכסף?"

"ל... לא. הסיכה שלו הייתה בצבע אדום... דום וזהב."

"אדום וזהב!" התפרצה הרמיוני. "אבל אלה הצבעים של **גריפינדור**!"

הארי פוטר **לחשש** למשמע דבריה. היה זה צליל מבהיל שהזכיר לחישה נחש וגרם הן לה והן לנוויל להתכווץ ברתיעה. "אני **מבין**", התיז הארי פוטר, "שחיפוש קרפד של תלמיד שנה ראשונה הוא לא משימה מספיק **הרואית** בשביל להיות ראוייה למדריך **מגריפינדור**. קדימה, נוויל, **הפעם אני** אבוא איתך. נראה אם הילד שנשאר בחיים מקבל יותר תשומת לב. קודם נמצא מדריך שאמור להכיר את הלחש, ואם זה לא יעבוד נמצא מדריך שלא מפחד ללכלך את הידיים שלו, ואם **זה** לא יעבוד, אני אתחיל לגייס את המעריצים שלי ואם נהיה חייבים נפרק את הרכבת הזאת בורג אחר בורג."

הילד שנשאר בחיים קם ואחז בידו של נוויל. והרמיוני הבינה בקרטוע מוחי פתאומי שהם כמעט באותו גובה, אם כי משהו בה התעקש עד אותו רגע שהארי פוטר גבוה בשלושים סנטימטרים מגובהו האמיתי ושנוויל נמוך מגובה זה לפחות בחמישה-עשר.

"לא לזוז!" נבח הארי פוטר לעברה – לא, רגע, לעבר **התיבה** שלו – וסגר את הדלת בחוזקה אחריו.

היא כנראה הייתה צריכה להצטרף אליהם, אבל בן רגע נעשה הארי פוטר מפחיד כל כך עד שהיא בעצם די שמחה שלא חשבה להציע זאת.

מוחה של הרמיוני היה מבולבל כל כך עד שהיא לא חשבה שתצליח אפילו לקרוא את **"תולדות: הוגוורטס"** כראוי. היא הרגישה כאילו דרס אותה מכבש. היא לא הייתה בטוחה מה היא חושבת או איך היא מרגישה או למה. היא פשוט ישבה ליד החלון והביטה בנוף המתחלף.

טוב, לפחות היא ידעה למה היא מרגישה קצת עצובה בתוך תוכה.

אולי בית גריפינדור לא כל כך נפלא כפי שחשבה.